

Zij verstaat natuurlijk niet dat dit een vraag van hem is. Haar zwarte oogen glinsteren. O! zegt zij, ja!

Om Dolly, in haar haven beland, maakt Bernard zich geen zorgen meer, als hij Brussel verlaat, maar om Irma. Hij is er van overtuigd dat haar trouw aan Henriken aan zijn priesterlijke vriendschap te danken is, waarin Henriken levendig tusschen hun twee in stond. Op stuk van kerkplichten, volgens hem dé reden waarom hij geen verzoening met thuis bewerkt kreeg, daar zij wist dat dit bestendig wrijving zou opleveren, had hij niets bereikt, maar hij verhoopt alles van de verteederende eerste communie van Luc en die moet hij waarborgen door te bekomen dat het kind naar een katholieke school gaat, probleem dat nu actueel wordt en vanzelf zou opgelost worden indien hij Irma maar op een of andere manier mee kon doen verhuizen. Knoopt ze in het dorp of in den omtrek kennis aan dan zal het negentig op honderd kansen met een degelijk christen zijn. Hij besluit te beproeven eerst alleen het kind te laten overkomen. J. en Rosalie Peleman zullen er gelukkig mee zijn, want hun kinderen zijn vlug na elkaar uitgetrouwd, op Leontine na, die zegt dat ze bij vader en moeder blijft en de onderwijzeres die nog altijd in West-Vlaanderen zit. Ze leeraart nog altijd in 't zelfde klooster en spreekt, als ze eens thuis komt, zoo vurig over mère zus, mère zoo, dat Rosalie niet verbaasd zou staan, moest ze zelf nog eens mère worden.

Kan Bernard den kleinen Luc meenemen naar het dorp en daar laten school gaan, dan zal Irma hem regelmatig bezoeken en vanzelf zal alles zich weer bijleggen, ook met God. Mettertijd moet hij dan nog in het dorp een of andere betrekking voor haar vinden. In het ministerie is zij het al lang beu; ze zou met heel wat minder loon tevreden zijn om thuis bij haar kind te kunnen blijven.

Zoo staan Bernard's zorgen als God hem een nieuwe les geeft in de redelijkheid van een grenzenloos betrouwen op Hem, alsof hij zeggen wilde: „Wat kommert gij toch, kleingeloovige, Ik ben er toch ook nog.”

Gewoon terugkomen, iets doen zooals gewone menschen, is niets voor Henriken. Hij laat door een Weensch architect, „een intiem vriend van mij,” het plan van zijn landhuisje uitwerken, hij vertaalt zelf het lastcohier en stuurt alles naar Bernard, die in de verhuisdrukte van Henriken's laatste brieven aan Irma niets heeft vernomen. De aan te koopen gronden staan er op aangeduid. Bernard wordt verzocht hem te laten weten hoe het gestaan is met de hem toevertrouwde gelden. Moesten zij toereikend zijn voor grond en bouw, dan zou dat uitstekend zijn, zooniet zal hij nog gauw revolver au poing een paar pastoors taxeeren voor het noodige bedrag. Tracht dus, in het belang zelf van de heilige kerk, toe te komen met wat in uw bezit is. De noodige boterhammen voor den pic-nic ten huize brengt Henriken zelf wel mee enz., alles in denzelfden kwibusstijl, zegt Bernard, zoodat ge niet weet wat ernstig of grap is, want het zijn mij grappen, de zijne. Hij heeft nochtans voor